

LA CRISIS DEL SINDICALISME

El resultat del referèndum entre els mestres per conèixer la seva opinió sobre el precord assolit després de llargues negociacions entre els representants sindicals i el Ministerio de Educación ha estat negatiu per ambdós. La majoria absoluta dels mestres l'han rebutjat. Algunes setmanes abans, una cosa semblant succeïa amb la banca; en un referèndum, els treballadors del sector bancari rebutjaven l'acord ja firmat entre els representants sindicals i la patronal bancària. Per una altra banda, els treballadors de les navilieres d'Astúries i Biscaia mantenen una lluita al marge dels sindicats majoritaris a través d'un mecanisme assambleari que esta posant a l'Estat en un greu problema. Tots aquests fets tenen una traducció social important: el sistema sindical no respon a les necessitats i exigències reals dels treballadors. Això significa senzillament que el sindicalisme en aquest país està en crisi.

Les dades indiquen que l'índex d'afiliació als sindicats és molt baix en l'Estat espanyol: el nombre d'afiliats no arriba al 10 per cent dels treballadors. A més, no hi ha un sol sindicat, sinó que existeixen múltiples organitzacions sindicals que divideixen a aquesta petita franja de treballadors, els quals són conseqüents amb la necessitat d'organitzar-

se per defensar els seus drets. Perquè cal tenir clar que el sindicat serveix per defensar al treballador de les injustícies que el sistema capitalista, per la seva pròpia naturalesa, provoca. S'ha de tenir en compte també que, mentre els sindicats estan dividits, les patronals de diversos sectors es mantenen unides, la qual cosa, a l'hora de negociar, els dona avantatge.

Seria complicat analitzar les causes per les quals els sindicats no aconsegueixen atreure els treballadors. No pot atribuir-se a una falta d'interés d'aquests últims, ja que quan es produeixen eleccions sindicals, referèndums o un altre tipus d'accions que realment interessen als treballadors, aquests responen multitudinàriament. El problema no radica en la classe treballadora, sinó en els propis sindicats. Quan es va iniciar la transició es va aprovar la llibertat sindical, amb la qual cosa s'assolia que sorgissin organitzacions que aconseguiren cridar, però l'única organització sindical amb recolzament suficient per presentar-se com a interlocutora vàlida de la classe obrera era Comissions Obreres. Aquesta organització, des del seu naixement a la dècada dels seixanta, havia aconseguit de reunir en el seu sí a diverses corrents obreres, mentre que la resta de sindicats clandestins, els històrics UGT, afí al PSOE, i CNT-AIT, tot just gaudien de recolzament. Per aquesta banda, la divisió dels treballadors els va debilitar enfront d'una patronal unida. Per altra, els sindicats, poc a poc, es van anar burocratitzant, fins a convertir-se, com a principis de segle ja prevenia la política alemanya Rosa Luxemburgo, en simples maquinàries, l'objecte de les quals consisteix en negociar i renegociar, sense comptar amb prou feines amb l'opinió de les bases. Això ha provocat brots de descontent que han anat empenyent, durant els últims anys, a un nou mètode de lluita molt al marge dels

dos sindicats majoritaris en el còmput de l'Estat, UGT i CC.OO. L'ocupació de finques per part dels jornalers a Andalusia i Extremadura, els greus indicents de Reinosa fa un any o els constants enfrontaments a Bilbao amb els treballadors d'Euskalduna no són només conseqüència de la mala política econòmica que pugui dur a terme el Govern central, sinó que responen també a una mala gestió d'uns sindicats que no han sabut organitzar-se suficientment.

Els referèndums esmentats al començament, així com els moviments assamblearis que s'estan extenen a tot el llarg i ample de l'Estat fan pensar que, amb el temps, el moviment obrer haurà d'anar adaptant-se a les noves exigències dels treballadors que passi per una nova orientació de les organitzacions sindicals. Si aquesta no s'encamina correctament, s'estarà retrocedint en les conquestes socials assolides a través d'anys d'intenses lluites i suposarà un fet pel qual haurà de doldre'ns durant molt de temps.

Juan Antonio Herrero Díez

ROCA SOL

BANQUETS NOCES
COMUNIONS, BATEIGS
VARIS

Telèfon 842 07 60

LA ROCA

TALLERS MIQUEL



Carretera de La Roca
a Cardedeu, Km. 3,200

Telèf. 846 16 50 - CARDEDEU